

LBRIS

We know
books

KATE
STEWART
ALEGEREA

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Atunci

CAPITOLUL 1

- Tu ești Francezul.

Răspunde cu o ușoară mișcare a capului, privirea lui tăioasă fixându-mă cu dispreț.

- Te-ar deranja să dai mai încet?

Fiecare cuvânt pe care îl spune are un puternic accent străin, confirmând că măcar știam un lucru despre el.

Dominic rareori vorbea în franceză, ceea ce m-a făcut suspicioasă în privința poreclei. Dar i se potrivește bărbatului care stă în fața mea și atitudinii pe care o are.

Îi curge o picătură de transpirație pe tâmplă în timp ce îl analizez. Felicitări croitorului care l-a îmbrăcat într-un costum potrivit unui rege! Îi vine la fix, fiind definiția masculinității pure. Deși expresia e ostilă, fața lui mă face să-mi găsesc cu greu cuvintele. Omul ăsta e, fără doar și poate, cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Fascinată, îi admir culoarea profundă și închisă a părului care e dat pe spate, în valuri. Fiecare fir e la locul lui. Maxilarul ascuțit îi încadrează fața perfectă și bronzată. Sub sprâncenele groase și arcuite se află conturul negru al genelor dese, care evidențiază flăcările galbene-portocalii ce-mi analizează profilul. Nasul lui e lat, lung și umflat când respiră. Gura lui e o dovadă în plus că Dumnezeu nu s-a grăbit când l-a creat, buzele voluptuoase fiind perfect simetrice. Însă furia pe care o emană prin pori e cea care mă face să-mi pierd mințile.

E diavolul pe care n-ar trebui să-l întâlnești niciodată îmbrăcat într-un costum Armani.

Și e o amenințare evidentă pentru mine.

Iau telecomanda de pe masa de alături și apăs cu putere butonul de volum, în timp ce-mi caut sutienu costumului de baie.

- N-am... N-am știut că ești tu. N-am știut că *exiști*.

- Nici nu trebuie să știi.

Tonul lui e tăios și se revarsă de pe buzele sale până în gâtul meu, îngreunându-mi respirația.

„Halal sirenă ești, Cecelia!”

Mă uit în jur, căutând fără rezultat sutienu, apoi îmi acopăr sânii cu mâinile, complet umilită.

- Atunci de ce te-ai mai sinchisit să te asiguri că aflu de existența ta acum?

- Pentru că se pare că nu pot să fac nimic fără ca acei doi imbecili să se lase conduși de penisul lor către...

Buzele i se întredeschid și îi dezvăluie dinții. Niște canini ascuțiți apar când... mârâie?

- Dușman? Nu sunt dușmanul tău.

Îi zvâcnește maxilarul, iar privirea îi e acuzatoare.

- Nu, tu doar profiți de banii murdari ai tatălui tău.

- Ah, ce bine, e dezgust în ochii tăi. Mi-era teamă că e altceva.

- Nu le-o trag fetițelor, mormăie el, accentul subliniindu-i acuzația. Și știi deja că te culci cu cei din echipa mea.

Asta mă doare, dar nu tresar.

- M-am culcat doar cu doi, iar după cum te văd, ți-ar prinde bine și ție puțină acțiune. Ești foarte încordat.

Extrem de iritat, își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Ce naiba vrei?

- Răspunsuri. *Vreau* să știu că tata e în siguranță.

- Nu pot să-ți garantez asta.

- Dar *tu* nu o să-l rănești, nu?

Ezitatea lui îmi dă emoții.

- Nu fizic, ci în toate celelalte moduri care contează.

- Și eu?

- Nu faci parte din plan.

- Acum fac.

- Ba nu. M-am asigurat de asta.

Răspunsul lui arogant mă face să înțeleg ceva.

- Tu ești motivul... *Tu* i-ai făcut să scape de mine.

Cuvintele lui Dom de acum câteva zile îmi dau de gândit.

„Încercam să demonstrăm ceva și am eșuat mizerabil.”

Cineva de la întâlnire i-a spus că eram acolo. Pentru că bărbatul din fața mea e *acel* cineva în fața căruia răspund amândoi.

Tăcerea plutește între noi până când străinul ostil decide să vorbească.

- Nu trebuia să fii aici.

- Știai de mine. Toți știați de mine.

Bineînțeles că știau. Regula numărul unu e să-ți cunoști dușmanul și să-i știi slăbiciunea. Dar pentru ei eram o fiică înstrăinată și nu reprezentam un pericol pentru planurile lor. Țsta era alt motiv pentru care Sean ezita să mă lase să intru.

- Cine ești, mai exact?

Tăcere.

- De ce ai venit aici ca să vorbești cu mine *acum*?

Tot nu spune nimic în timp ce analizez situația.

„Cineva n-a putut să țină un secret.”

Cineva i-a dat raportul și de asta Sean și Dominic au făcut ce-au făcut. Încercau să le demonstreze ceva celor care erau la garaj în noaptea în care m-au îndepărtat, în timp ce-i transmiteau mesajul bărbatului care mă fixa cu privirea. Ca să mă protejeze.

Clic. Clic. Clic.

- De asta *eu* am fost secretul, șoptesc. Nu știai că o să vin. Știai că eu și Roman nu avem o relație.

Privirea lui arde, în timp ce un zâmbet arogant îmi apare pe buze.

Acum e evident de ce e așa supărat.

- Nu te așteptai să vin aici pentru că a fost o decizie luată pe ultima sută de metri. M-am strecurat, iar ei m-au ascuns de tine. Deci *tu* nu știi tot. Cum e? îl întreb în timp ce mă străbate un fior.

Face un pas amenințător în față.

– Ești depășită de situație în moduri pe care n-o să le înțelegi niciodată. Trebuie să renunți la fațada asta de dură și chiar să vorbești cu mine pentru că sunt singurul dispus să te asculte.

Asta și fac. Renunț la fațadă, pentru că lupt pentru mai mult decât simpla mea mândrie.

- Nu sunt persoana dezgustătoare care crezi că sunt.
- Părerea mea despre tine nu contează.
- Ba dimpotrivă. Contează chiar mult. Mă ții departe de...
- Poți să găsești pe altcineva care să ți-o tragă, Cecelia.

Numele meu sună respingător pe buzele lui groase. Mă consideră o amenințare – un ghimpe în coasta lui de bestie și clar o problemă în mașinăria lui bine unsă. Dar i-am alunecat printre degete datorită pauzei mele de opt ani și datorită faptului că ei m-au ascuns de el.

Nu pot să ignor fiorul care mă cuprinde.

– Poate că îl urăști pe tata, dar în momentul ăsta te porți exact ca el. Ca un robot. Un obsedat de control, lipsit de omenie, care se crede Dumnezeu.

- Ai grijă ce spui, mormăie el.
- Altfel ce?

Se uită la mine de sus, în timp ce privirea lui e plină de amenințări.

- Nu vrei să mă enervezi.
- Acum nu ești enervat? Și cine naiba ești tu ca să-mi spui să am grijă? Chiar dacă ai majoritatea cărților, îți lipsesc ale mele. Ai face bine să te porți frumos dacă vrei să cooperez și să păstrez tăcerea.

Nu răspunde, dar schimbarea de atitudine e îndeajuns.

Astea erau exact cuvintele pe care n-ar fi trebuit să le spun. Acum, după ce le-am spus, nu mai sunt deloc de încredere. I-am trădat pe Sean și pe Dominic jucând după planurile acestui nemernic. Încearcă să facă probleme peste tot, să le demonstreze că au greșit când au avut încredere în mine. Dominic ar fi așa de dezamăgit!

Îmi amintesc ce i-a spus Dominic lui Sean în ziua în care am plecat furioasă de acasă.

„Nu e destul de puternică.“

„Dă-i timp.“

Toate testele la care m-au supus. Discuțiile nesfârșite în contradictoriu dintre mine și Dominic. Tot timpul în care Sean mi-a dezvăluit în ce credea, în ce credea frăția, în timp ce Dominic mă tachina și-mi răstălmăcea cuvintele. Din clipa în care au decis să mă lase înăuntru, m-au pregătit pentru o astfel de confruntare. Și *totul* avea legătură cu bărbatul care se află acum în fața mea. În timp ce ne îndrăgosteam, ei mă pregăteau pentru dezastrul care e *Francezul*. Întoarcerea lui era inevitabilă.

– Știu cum să păstrez un secret. Nu vreau decât să știu planul.

– Doar pentru că ești aici nu înseamnă că ai un rol de jucat. *Ei* au luat o decizie proastă și sunt conștienți de asta. Faptul că ți-o tragi cu ei nu înseamnă că ai un cuvânt de spus. Și știi că n-o să spui nimănui, dar din motivul greșit, spune el convins.

– De ce e greșit?

– Pentru că e vorba de loialitatea față de ei și de inabilitatea de a-ți separa sentimentele personale, în loc să accepți faptul că Roman a făcut niște lucruri de neiertat și merită să sufere pentru asta. Așa că renunță, așa cum o fac și *ei*, și... trăiește-ți viața!

– ăsta e un ordin?

– Nu, doar un sfat bun, pe care ar trebui să-l ascuți.

Observ că îl enervez, iar ăsta mi s-ar părea un lucru bun dacă n-aș fi la mila lui.

– Nu vreau decât să-i văd.

– Asta n-o să se întâmple.

– Nu sunt fetița lui tati, care e enervată că și-a pierdut amicii.

Întreabă-i, o să-ți spună. O să garanteze pentru caracterul meu.

– Știu destule, spune în timp ce mă privește dezgustat.

Îmi las brațele în jos și mă expun pentru a-l enerva. N-o să-i permit să mă umilească pentru ceva ce oricum nu știu ori să mă facă să mă simt incomod în corpul pe care abia am început să-l accept. Efortul meu trece neobservat când privirea îi rămâne

așintită asupra mea. Ne uităm din părți opuse ale limitei pe care a trasat-o între noi.

– Chiar o să faci asta?

– Trăim în realități diferite, și tu te-ai născut în adevărul tău. Dacă ai renunța, nu l-aș folosi împotriva ta. Cecelia, în cazul tău, ignoranța e o binecuvântare. Ai face bine să-ți amintești asta.

– Chiar dacă ne-am îndepărtat, nu vreau să fie rănit. Dacă poți să-mi promiți că tatăl meu o să fie în siguranță, pot să te ajut.

– Nu-ți promit nimic. Are o mulțime de dușmani care n-au nici o legătură cu noi. E vorba de afaceri.

– Nu și pentru mine.

– Asta e problema ta.

– Și eu ce naiba ar trebui să fac?

Se întoarce spre pădure, ignorându-mă.

– Du-te să-ți faci unghiile!

Furioasă, iau ce am la îndemână, flaconul cu loțiune, și îl arunc spre el. Îl lovesc în mijlocul spatelui. Se aruncă asupra mea, iar eu mă dau în spate, spre scaun, până ce sunt forțată să mă așez. Mă trage de braț. Ce se întâmplă între noi nu e chimie, ci o pasiune alimentată de ură, resentimente și o ranchiună care n-are de-a face cu mine. Acțiunile lui n-au nici un subînțeles. Mă urăște.

– Data viitoare când o să te pui cu mine, o să mă pun și eu cu tine!

Privirea lui mă arde când coboară spre piept, apoi mă strânge mai tare. Îmi înăbuș scâncetul.

– Faci o greșală. Ai pornit un război pentru oameni exact *ca mine*. Ca mama mea. Sean și Dominic sunt prietenii mei mai presus de orice și vreau să-i ajut. Ți-au fost loiali. Nici măcar nu știu cum te cheamă! Chiar dacă îl urăști pe Roman, sunt nevinovată în toată treaba asta. Nu știam nimic. În continuare nu știu.

– *Ai fost* nevinovată în treaba asta, dar n-o să mai fii dacă o să continui. Ești o țintă prea ușoară.

Insulta lui mă doare, punând sare pe noile mele răni.

– Ești prea tânără și prea naivă. Ai crezut tot ce ți-au spus, iar în clipa asta, trebuie să accepți că au luat ce aveau nevoie de la tine.

Acces. Am fost o cale de acces. Simt un gol în stomac când îmi amintesc ziua în care Sean s-a întors după cearta noastră cu o scuză pregătită. Dominic a intrat în casa mea la scurt timp după aceea, în timp ce Sean mi-a distras atenția. Poate că sunt naivă, dar...

„Nu sunt o desfrânată.“

„Asta s-o discuți cu conștiința ta, nu cu mine.“

Dar după ziua aia totul s-a schimbat. Poate că înainte fusem o țintă, dar apoi am fost o decizie. M-au lăsat să intru în lumea lor pentru că mă voiau acolo, de asta sunt sigură. Sean mi-a mărturisit asta. Și-a asumat un risc imens când m-a primit înăuntru. Faptul că s-a culcat cu mine a fost ca și cum se culca cu dușmanul. Mi-au spus secrete ca să mă țină legată de ei și au stat cu mine, riscându-și credibilitatea și poziția în frăție.

Dacă aveam nevoie de dovezi ale sentimentelor lor, acum le am.

– Țin la ei. Mult. Lasă-mă să-mi fac rolul!

– Dacă ce spui e adevărat, atunci nu mai fi așa egoistă. Ei n-au nici o problemă să te lase în urmă, iar tu trebuie să faci la fel.

– Nu poți să mă ții departe de ei!

– Știi foarte bine că pot. Nici o ușă la care bați n-o să se deschidă. Nimeni n-o să se apropie de tine. Din clipa asta, nu mai ești. Și nici n-o s-o mai faci.

O furie așa cum n-am mai simțit până acum mă copleșește în timp ce arunc cu venin.

– Du-te naibii, nu ești decât un Robin Hood fals la mâna a doua! Ieși naibii de aici! strig în timp ce-mi trag brațul, iar el îmi dă drumul.

Face un pas în spate, își bagă mâinile imense în pantaloni, iar privirea îi arde.

– Exact de asta nu vreau să fii în apropierea noastră, spune el rece.

– Fii serios, chiar folosești faptul că am ciclul drept scuză ca să mă scoți din trib? Tu și grupul tău de justițiar ar trebui să faceți fapte bune, nu? Ar trebui să fim recunoscători cercului tău sordid de cârnați? Permite-mi să-ți mulțumesc în numele nostru, al prădătorilor cu vagin. Îți mulțumesc din suflet, dar, repet, nu sunt eu dușmanul. Ridic bărbia. Au avut încredere în mine pentru că au știut că sunt capabilă – și s-au asigurat de asta. Au avut încredere în mine pentru că îi iubesc – și știau că datorită acestui lucru o să-i protejez. Poți să ignori acest lucru, dar e o forță care o să-mi asigure loialitatea, nu o s-o nege, o să mă ajute să fac orice e nevoie ca să-i protejez la fel de mult cât mă protejează ei pe mine. Și pe tine.

Un fel de revelație apare pe chipul lui când îmi aude confesiunea, însă dispare repede.

– Tu nu trebuia să fii implicată.

– Dar acum sunt, așa că lasă-mă să-mi joc rolul.

– Două minute.

Se întoarce spre pădure, iar eu vorbesc tare pentru că știu că nici un plan nu o să mă aducă din nou în fața lui.

– Chiar îi iubesc. Poate că au greșit, dar ce m-a făcut să mă implic a fost alianța lor cu tine și cauza ta, toate lucrurile pe care le susții. Nu s-au așteptat să mă iubească, au crezut că pot să mă folosească, dar faptul că n-au putut să mă trădeze la acel nivel e motivul pentru care sunt aici și lupt pentru ei. Încă sunt furioasă, dar înțeleg. Ei m-au ajutat să înțeleg. Și poate că într-adevăr toată treaba asta n-a avut de-a face cu mine, dar acum *are*. Te rog, lasă-mă să ajut!

Îmi șterg slăbiciunea din ochi și mă uit după el. E magnific, crud și mult peste orice am crezut că aveam să întâlnesc azi. Mă așteptam la soarele meu auriu sau la norul meu rece și întunecat, iar gândul că n-o să-i mai văd niciodată e insuportabil. Implor, deși n-ar trebui s-o fac. Ar trebui să-mi fac bagajele și să-mi iau bun-rămas de la orașul ăsta. La naiba cu tata și cu situația în care s-a băgat! Nu avem nici o relație, și ar trebui să găsec un mod mai sigur ca să am grijă de mama. Dar, tocmai când mă gândesc la asta, îmi apar în fața ochilor imagini cu Sean

și Dominic, iar teama de necunoscut mă paralizează. Nu reușesc să plec. Nu încă.

– Cred în ce faci, în tot ce reprezinți. Vreau să fiu implicată.

Ăsta e adevărul, dar mă tem că l-am spus prea târziu. Cu spatele la mine, scoate sutienul meu din buzunar și îi dă drumul pe jos.

– O să mă gândesc.

CAPITOLUL 2

Primul semn al răcorii aduse de toamnă îi confirmă decizia. Iar răspunsul meu e tăcerea. Mereu o să fie un nu. Au trecut doar câteva săptămâni de la confruntarea mea cu străinul ostil, dar aerul înțepător subliniază finalitatea. S-a terminat cu nopțile de vară sub cerul înstelat, alături de Dom. Gata cu drumețiile lungi alături de Sean. Iubirea mea, afecțiunea, loialitatea și devotamentul nu înseamnă nimic.

Sfârșitul sezonului marchează finalul tuturor lucrurilor la care am început să țin cât am stat aici. Au trecut doar puțin peste trei luni, dar simt schimbarea din mine. Sunt departe de fata curioasă care eram când am venit aici.

Realitatea mi se schimbă la fel de repede ca frunzele care mă înconjoară, în nuanțe diferite de maro, stacojiu și galben. Și, după cum mă simt, pot să apreciez doar mesajul, nu și frumusețea.

Vara nu e eternă.

Totul s-a terminat.

Săptămâna asta, am început colegiul și m-am aruncat în studii. Turele de la fabrică sunt mai istovitoare acum, când Sean a demisionat – și a făcut asta în clipa în care m-a lăsat în biroul ăla.

O singură dată m-am lăsat pradă curiozității și am pășit pe iarba din curtea din spate a lui Roman, intrând în poiană doar ca să fiu întâmpinată de tăcere. Băncile pentru picnic nu mai sunt, iar vegetația începe să crească repede. E ca și cum

nu s-a întâmplat niciodată. Cu excepția noilor plante și a foșnetului pomilor, locul e lipsit de viață.

Bronzul mi s-a dus și știu că am slăbit. Sunt trasă la față și am inima strânsă, supraviețuind doar datorită amintirilor din lunile anterioare, luni în care zâmbitul nu părea o povară.

Uneori, visele îmi aduc ușurare. Vise cu plimbări lungi, pe un nor, vise cu priviri pasionale, furtuni și săruturi apăsate. Însă, când mă trezesc, sunt copleșită de durere și de suferință.

Melinda a fost un sprijin surprinzător, petrecând nenumărate ture povestindu-mi tot ce se întâmplă în Triple Falls, însă evitând cu atenție conversația despre cei despre care vreau să aflu cele mai multe lucruri.

Nu că ar avea cum să știe ceva despre ei.

Sean a spus că avea să îndrepte lucrurile într-o zi.

Într-o zi.

O expresie atât de vagă, atât de interpretabilă, încât fiecare zi pare o condamnare.

Cu cât trec mai multe zile, cu atât îmi dau seama că nu a fost o promisiune sau o garanție, ci mai degrabă o speranță.

Toată durerea asta există doar pentru că două fantome și-au făcut treaba și m-au bântuit. Am respectat cerința lui Sean. Niciodată nu conduc pe lângă garaj, niciodată nu le trimit mesaje. E inutil. Au luat niște decizii și și-au declarat loialitatea. Perioada pe care am petrecut-o împreună n-a fost semnificativă. Eu n-am însemnat destul cât să le influențez planurile.

Cel puțin așa mă face să mă simt tăcerea lor.

Christy, prietena mea cea mai bună, mă ajută să nu-mi pierd mințile prin conversații lungi pe FaceTime despre viitorul nostru. Despre planurile noastre și faptul că într-un an o să le reluăm. Asta îmi aduce un oarecare confort. Țsta trebuia să fie doar un popas pe drum. S-a dovedit însă a fi un punct de unde să sar, dar în momentul de față n-am nici un loc sigur unde să aterizez.

Cu cât tăcerea lor se prelungește mai mult, cu atât mi se frânge inima mai mult.

Fac ce pot zi de zi, dar, la fiecare pas, fiecare ticăit al ceasului mă apasă ca un bolovan sub apă. În fiecare dimineață îmi ignor

visurile, hotărâtă să-mi protejez inima, de parcă n-au distrus-o deja. Dar cu cât cad mai multe frunze, cu atât se strâng mai multe bucăți care îmi apasă în piept.

Am fost o fraieră când am crezut că știu ce este suferința. Poate chiar am știut, dar până acum n-am simțit că am pierdut o bucată din mine.

Sunt pierdută în propria viață. Trăiesc doar pentru amintiri, pentru visele mele, în timp ce mă scald în suferința nesfârșită, în dorul pe care îl simt, fiind la un pas de a uita din nou cine sunt. M-am întors hotărâtă să renunț la obiceiurile proaste, dar nu m-am așteptat să le iert. Nu m-am așteptat ca timpul să joace un rol, să fie motivul pentru care să îi las în urmă.

Într-o zi.

Azi m-am obligat să mă dau jos din pat și m-am îmbrăcat fără să gândesc, decisă să încerc să petrec câteva ore în afara minții mele. Când am ajuns în centru, abia am reușit să găsesc un loc de parcare, apoi m-am alăturat hoardelor de localnici și de turiști din Triple Falls, care coboară din mașini cu zâmbete pline de anticipare. Melinda mi-a vorbit despre festivalul merelor, dar când dau colțul și studiez piața, îmi vine să râd.

În cel mai bun caz, e un târg sărăcăcios. O mică adunare de vânzători stradali care oferă gustări și artiști cu corturi care își expun operele. E departe de orice adunare amplă din oraș, dar când ajung acolo, decid că are propriul farmec. Și, evident, merele nu lipsesc. Sunt soiuri cultivate și recoltate local. Arunc o privire la logoul de pe un afiș al livezii în care eu și Sean am fost la picnic în miezul nopții și mă dă peste cap. Cu cât înaintez mai mult, cu atât regret că am venit aici și mă bate gândul să mă întorc la mașină. Amintiri despre cum eram venerată între rânduri de copaci sălbatici ies la suprafață, sufocându-mă și amintindu-mi că nu mai sunt aceeași fată care a venit în Triple Falls. Poate că niciodată n-o să mai fiu. Însă, în loc să mă retrag repede, merg pe trotuar, pe lângă magazinele aflate lângă corturile de festival. Mă opresc când se deschide o ușă și ies niște băieți dintr-un salon de tatuaje. Abia când aud „Te cunosc de undeva“ ridic privirea și mă uit în ochii unei fețe familiare.

Îmi ia puțin să-mi amintesc unde l-am văzut.

– RB, nu-i așa?

E mai înalt decât mine cu 15 centimetri și mă privește de sus, ochii lui fiind amuzați, calzi și de culoarea mierii.

– Da, spune el. Și tu ești fata lui Dom.

– Eu...

Mă bălbâi și încerc să găsesc un răspuns când observ urmele de tuș neacoperite care i se văd pe gât. Sunt niște vârfuri de pene.

Fac ochii mari în timp ce zâmbetul lui RB se mărește. Privirea i se răcește considerabil, iar buzele i se curbează într-un aer de superioritate. Trage de bandajul alb și dezvăluie aripile negre proaspăt făcute pe braț.

– Presupun că e bine că nu *gândim* toți ca *tine*.

Uimită, încerc să găsesc cuvintele potrivite, deși sunt șocată. În noaptea aia mi-a văzut teama, ezitarea, dar, cel mai important, e că m-a văzut făcând presupuneri.

– Capul sus, fetițo! Nu plânge!

Aș putea să găsesc zeci de scuze. Aș putea să-i spun despre teama că mă aflu pe un teritoriu necunoscut, de la apariția neașteptată a unui pistol în poala lui Dom la schimbul lor de replici tensionat și insinuarea din conversația purtată, dar nimic din toate astea nu e îndeajuns de bun. Am presupus ce era mai rău despre Dominic și RB și nici că aș fi putut să mă înșel mai tare.

– Îmi pare rău.

Răspunsul lui e un zâmbet în timp ce-și încordează pasărea cu mândrie.

– Probabil contează când știi că sunt *de partea ta*. Respect bărbatul tău, a văzut asta în mine când eram *copii*.

Rămasă fără cuvinte, încerc să nu las capul jos și îl privesc, în speranța că poate să vadă adevărul. Că mi-e rușine. Că are dreptate. Din nou am primit o lecție într-un fel care mă face să mă simt incomod, dar am învățat că asta e singurul fel prin care pot să cresc. Sean m-a învățat multe în ultimele luni, dar cel mai important e că mi-a arătat frumusețea smereniei. Exact asta simt în timp ce ridic privirea spre RB.